

«ZOR, YENİ TOPLUMA
GEBE OLAN HER ESKİ
TOPLUMUN EBESİDİR.»

K. MARKS

EMEĞİN BİRLİĞİ

SAYI

3

Fiatı

250 Kr.

5/1/1977

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMEĞİN OLACAK

İşçilerin, yoksul köylülerin, gençliğin devrimci birliği

FAŞİST ZULMÜN ZİNCİRLERİNİ KIRACAKTIR

Hergün bir yurtsever kat şında.
lediliyor. Cezaevleri yurtseverlerle
Ajan provokatörler iş ba dolu.

FAŞİST BASKILAR EMEĞİN BİRLİĞİ'Nİ SUSTURAMAZ!

Adana BOSSA Fabrikası
daki işçilerin dağılımı sırasın-
da EMEĞİN BİRLİĞİ Gazete-
sinin satmakta olan üç dev-
rimci arkadaşımız karakola gö-
türülmüştür. Karakolda bu üç
arkadaşımız polisler tarafın-
dan saatlerce dövülmüş, daha
sonra da mahkemeye tutuk-
lanmıştır.

Kitapçı ve gazete bayile-
rinde serbest satılan, kanun-
i formaliteleri tamamlanmış o-
lan gazetemize, polisler «ya-
sak», «gizli» görünümü verme-
ye çalışmışlar ve arkadaşları-
mıza aşağıdaki soruları sör-
müşlardır:

—Gazeteyi kimden aldı-
nız?

—Gazeteyi kim çıkarıyor?
Yukarıdakilere benzer so-
rular sorarak, arkadaşlarımız-
dan zorla yanıt almak isteyen
polisler bununla da yetinmiye-
rek, gazete bayiiini de karako-
la götürüp saatlerce işkence
yapmışlardır.

Bu olaydan bir gün son-
ra, gazete satmakta olan iki

arkadaşımız daha polislerce ka-
rakola götürülerek dövülmüş
ve işkence'den geçirilmiştir.
Mahkemeye verilen bu iki ar-
kadamız serbest bırakılmıştır.

Biz, daha dün polis işken-
celeri altında can veren Hıdır
Altınay, Vedat Govrek, Ali
Kayahan, İbrahim Kaypakka-
ya, Cahit Şenyüz arkadaşları-
mızı unutmamak.

Polis işkencesi ile öldür-
rldüğü kesilikle ortaya çıkan
ve daha cesedi bile çürümeyen
İ. Gökhan Edge arkadaşımızı
unutmamak.

Bugün, suçları EMEĞİN
BİRLİĞİ Gazetesini satmak o-
lan üç arkadaşımıza uygula-
nan işkenceyle de yeni katliam-
ların yapılmak istendiğinin bi-
linici içindeyiz.

Egemen güçlerin açık Fa-
şist diktatörlük için suni ge-
rekçeler peşinde olduklarını
çok iyi biliyoruz.

Ve biz, halkımıza bir
kez daha haykırıyoruz:

Polis baskıları, devrimci
basını susturamayacaktır.

12 Mart işkencecileri es-
ki görevlerini yeniliyorlar.

Devrimci avcısı ünlü fa-
şist operasyon uzmanları gö-
rev başında.

Doğuda Kürt halkı üye-
rindeki baskı hergün yoğunla-
şıyor.

Yine: doğuda doğal afete
ağrayan Kürt Halkı yok edil-
mek amacıyla gerekli yardımı
yapılmıyor.

Köylerde jandarma zul-
mü artıyor.

Fabrikalar cezaevlerini an-
dırıyor.

Okullar ve öğrenci yurt-
ları polis—idareci işbirliği ile
komandoların işgali altında.

Kısacası, tüm ülkedeki fa-
şist terör olanca azgınlığıyla
artıyor.

Faşizm, kendisine kitle
temeli yaratma mücadelesinde,
özellikle ideolojik propaganda
ve terör araçlarını kullanıyor.
Faşizmin ideolojik propağanda-
sı öncelikle anti—komünist
ve milliyetçilik demogojisine
dayanır. Terör aracını ise kul-
lanmaktaki amacı şöyledir:

1) Sınıf bilincine ermiş
proletaryanı ve emekçi hal-
kın devrimci mücadelesini ez-
mek, yok etmek;

2) İdeolojik propaganda
ile kendisine çekemediği ka-
rarsız ve tarafsız unsurları te-
rör kullanarak kendine çekmek.
Faşizmin sömürü ve baskısına
karşı az da olsun direnç göste-
ren ara tabakaları sindirip, pro-
letaryanın saflarına geçmeleri
ne fırsat vermeyerek zararsız
ve tarafsız hale getirmek.

Faşizm, şüphesiz ki terör
aracını kullanırken sınıf bilin-
cine ermiş işçileri, yoksul köy-
lülere ve diğer devrimci unsur-
ları ana hedef olarak alır. A-
macı açıkça bellidir; EZMEK
ve YOKETMEK.

Bugün Türkiye'de uygu-
lanan örtülü faşizmle kitlele-
rin devrimci gelişimini durdu-
ramayan faşist MC'nin başı a-
çıkça sıkıyönetim tehditleri sa-
vırıyor. Açık faşist diktatör-
lüğü getirilmeden önce kendisi-
ne kitle temeli yaratmak ve
kamyonu oluşturmak için ajan
provokatörlere, devrimci avcı-
sı ünlü operasyon uzmanlarına
görevler veriyor. Dernekleri
bastırıyor, yurtlarda aramalar
yaptırıyor. Kitapçılarda satılan
Marks, Lenin, Engels gibi dev-
rimci ustaların kitaplarına el
koyuyor. Piyasada satılan der-

Devamı sayfa 9 da

B A Ş Y A Z I

BİRLİK ÜZERİNE

Devrimci mücadele hiç bir zaman ve hiç bir ülkede,
plâncular, kapalı kapılar gerisinde kurdukları plânlarla baş-
lamaz. Devrimci mücadele üretim güçleriyle üretim ilişkile-
ri arasındaki çelişkinin en yüksek noktasına varmasıyla; üre-
tici güçlerin, üretim ilişkilerine karşı, neredede, ne zaman ve
(Devamı sayfa 10'da)

**OKUYUCU
MEKTUBU**

«İnsanlık ve adalet adına, insanlık onur ve şerefine ayaklar altına alındığı bir yer: HAPİSHANE»

Bizler, Gaziantep Merkez Cezaevi'nde yatmakta olan mahkumlarız. Suçumuz siyasi değildir. Çoğumuzun suçlu adam öldürme, hırsızlık, dolandırıcılık, vb. türden adı olaylardandır. Biz bu suçları bilinçsiz bir şekilde ailelerimiz, çevremizin zorlamaları ve baskıları ile, namusumuzu temizlemek ya da intikam almak amacı ile işledik. Ama bugün, bu davranışlarımızın yanlışlığını ve işlediğimiz bu suçlarla burjuvazye hizmet ettiğimizi öğrenmiş bulunuyoruz. Hapishaneye düşmeden önce hiçbir şey bilmiyorduk. Sınıf bilincini, hapishanedeki siyasi suçlulardan; devrimci arkadaşlarımızdan aldık. Kurtuluş yolunu devrimci arkadaşlarımızdan öğrendik. Bizle beraber yatan kiralık katiller, hırsızlar, dolandırıcılar, cinel sapıklar, kaçaklar vb. tüm suçlular kendilerini suç işlemeye iten nedenlerin özünü bilmeden yatarlar. Düzenin değil «kaderin kurbanı» olduklarını sanarak ve «Allahın kurtarması» nı bekleyerekten yatarlar senelerce. İşkence, haşeret çile ve umut dolu hapishane günleri ile öldürülen, yok edilen koca bir nesil ve enerji dolu bir gençliktir. Kimi, çevresinin zorlaması sonucu öldürülen bir yakınının intikamını almıştır. Kimi, aç, sefil, sefalet dolu yaşamdan kurtulmanın yolunu hırsızlıkta, dolandırıcılıkta vb. aramıştır. Kimi de İftiranın, komplonun kurbanı olmuştur. Çoğumuz içi, köylü esnaf kökenli halk çocuklarıdır. Tek bir burjuvazi yoktur içimizde..

İnsanlık ve adalet adına insanlık onur ve şerefine ayaklar altına alındığı bir yerdir hapishane. Kapitalist düzenin tüm pisliklerini bünyesinde barındıran bir çöp kutusudur. Kapitalizmle birlikte terahüt bataklığına atılacak olan bir çöp kutusudur.

Hapishane olarak kullanılan bina eski bir kilisedir ve örneği ortaçağ devrinde bile yoktur. Ellidört mahkuma ayrılan bölüm 225 m2 genişlikte, ıslak ve nemli bir odadır. 50 m2 lik koğuşlarda ise yirmiye yakın mahkum balık istifi yatmaktadır. Bu odalar hem

yemekhane, hem mutfak, hem de tuvalet olarak kullanılmaktadır. Kaldığımız odaların ne havalandırma düzeni, ne de güneş göreceği bir durumu vardır. Bir kaç koğuşta da camları olmayan pencerelerin

camlarını idare yaptırmak zorunda olduğumuz halde, cam paraları zorla mahkumlardan toplanmaktadır. Koğuşlarda bit, pire ve oğlak örneği farelerle birlikte yatıp, kalkıyoruz. Hapishane hememizin kapısında

«Yıkılmak parasızdır» yazar ama, içerde (iki kg.lik) 9 litre suya yine de para vermek zorunda kalıyoruz. Koskoca koğuşta sadece bir floresans lâmba vardır. Ve o da idarenin istediği zaman yakılıp, söndürülür. Yani burada ne halise üzerinde geziyoruz, ne de gömme banyoda yıkıyoruz. Sağlık şartlarından yoksun, karanlık, nemli, loş, pislik dolu koğuşlarda, her çeşit haşeret ve hayvanlarla birlikte koyun koyuna tıpkı hayvanlar gibi çile dolduruyoruz.

Cumhuriyet, Vatan gibi günlük gazetelerin içeriye alınmasına güçlükle izin veren MSP yanlısı müdürümüz, gerici gazetelerle, çıplak resimlerle dolu gazetelerin içeriye geçirilmesinde bir sakınca görmemektedir. Yine haftada bir gösterilen filmlerde de eşitlik sözesi konulmaktadır. Mahkumların en büyük sorunlarının sözesi olduğu bilindiği halde, mahkumların bu sorunları sürekli istismar edilmektedir. Gösterilen sahte filmler ve içeriye alınan açık-saçık resimlerle dolu gazetelerle mahkumların cinsel sapıklığa itilmektedir. Cezaevinde esrar vb. uyuşturucu madde kullanılmakta, alınıp satılmaktadır. Cezaevlerinde yataklarında esrarla yakalanan mahkumlar, dövülünce esrarı gardiyandan satın aldıklarını söylemişlerdir.

Her türlü pisliği ve eşitsizliği ile hapishane, bizler için devrimcilerin yardımı ile birer okul olmuştur. Mücadelemiz emperyalizmin ve faşizmin yok edilmesine kadar sürecektir. Emeğin Birliği Gazetecisini çıkaran devrimci arkadaşlarımıza mücadelelerinde başarılar dileriz, gazetemiz aracılığı ile tüm devrimcilere selamlarımızı iletiriz.

NOT:

İsimler arkadaşlarımızın isteği üzerine yayınlanmamıştır.

Gaziantep
Cezaevinden
Bir grup tutuklu

Antakya TÖB—DER Şubasının olağan kongresini kazanan revizyonistler iş başında

14 Kasım 1976 günü TÖB—DER Antakya Şubasının kongresini kazanan devrim tüccarlarının yaptıklarını bir kez daha vurgulamakta yerer görüyoruz.

Günümüz devrimci hareketinin içine sızmış olan revizyonist ve oportünist unsurlar her gün yeni bir renge giriyorlar. Bir yandan devrimci şiddeti hasır altı ederken, diğer yandan sosyalizm düşmanlığını körükleyen bu sapmaların gücü, gelişen devrimci kavgamızı engellemeye yectedir. Çünkü; proleteryanın savaşılacak bu devrim tüccarlarının istediği «kör döğüş» doğrultusunda değil, tam tersine gelişen proleter devrimci hareketin önünde duran hayati meselelerine Marksist-Leninist bir içerik vererek çözümlenecektir. Devrimci hareketin içerisine sızmış olan bu sapmalar, her zaman olduğu gibi, inanca ve tutarı bir ideolojik mücadele ile devrimci mücadelede dışarı atılacaklardır.

Kendilerine özgü biçimsel özelliklerinin olduğu billa mesine rağmen bazende bunun dışına çıkarakten bábütân ezitmektedirler. İşte bunun somut bir örneği:

Bu vereceğimiz örnekler birçok yerde değişik şekilde kendini göstermişse de bu kadar adilememişlerdir. Yöremizde bulunan bu sapmalar, şu ana kadar herhangi bir pratik eylem koyamamışlardır. Bu pasifistler devrimcilerin koydukları tüm hareketlerin anti propagandasını yapmaktan geri durmadıkları gibi, devrimcilere de etmedikleri emur kalmamıştır. Koyacağımız eylemler için, «Aman yürü yüşe, mitinge gelmeyin. Alevilik-sünnilik çatışması çıkacak tır.» diye propaganda yapmışlardır. Kongreden sonra devrimci öğrencilerin TÖB—DER'e gelmesini engellemeye çalışmışlar, toplantı yapan gençleri «Siz kimsenizin izni aldınız da burada toplantı yapıyorsunuz?» diyerek kovmuşlardır. TÖB—DER'de kâğıt ve tavlâ oynatmak için birbirleriyle kavga etmişlerdir. Millî Eğitim Müdürlüğü tarafından atanan faşist bir mutemedi protesto etmek için bir hafta mesajlarını geç alması çösesetini gösterememişlerdir. İlimiz Eğitim Enstitüsünün faşistleştirilmesine karşı diğer demokratik kuruluşlarla ortaklaşa bir bildiri hazırlayıp, dağıtma cesaretiyle de bulunamamışlardır. «Bizler halkla birlik olmak istiyoruz» diye utanmadan çıktırkanlık yapan bu renksizler, öğrencilerin karşısında oturmakta huzursuz olmakta, onların kendilerini eleştirmelerine sınırları bozulmaktadır. «Kırık bir plâk gibi ötüp, masa başında cebirsel işlemlerde bulunan bu kişiler, işçilerin, yoksul köylülerin ve tüm emekçi halkın içine nasıl girip, onlara yön verecekler?» diye düşünür duruyoruz artık. Çünkü, bu sapmalar, değil Türkiye halkına kendi kendilerine bile yön veremeyecek kadar revizyonizmin ve oportünizmin bataklığına düşmüşlerdir.

Devrimci Muhalefet
Antakya/Hatay

Selâm olsun kahraman Filistin Savaşçılarına, selâm olsun Ortadoğu halklarının yiğit devrimcilerine

Dünya devrimi Uzak Doğu'nun Hindicini'nde; Hindiçin'in Vietnam'ındaki, Kamboçya'daki zaferlerine, Afrika'daki yeni Mozambik, Bisao ve Angola zaferlerini ekledi. Nabilya ve Rodezya ise bugün, yarın kurtuldu, kurtulacak; sancılarını çekiyor kurtuluşun. Ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle iktidar dünyamız bir beşik gibi sallanıyor. İşte bu sallantı geniş emekçi yığınlar ulusal ve sınıfsal kurtuluş bilinciyle hareket ediyor. İşte bu yığınlar bilinçlenip, örgütlenecek, silahlanan emekçiler namluya sürülmüş birer mermi misali emperyalizme ve kapitalist iç gericiğe karşı, onu yok etmek için patlıyorlar.

Çağımız proleter devrimler çağıdır.

Çağımız emperyalizmden kurtuluş çağıdır.

Çağımız ulusal ve sınıfsal kurtuluş çağıdır.

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır.

Dünyanın tüm ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de yaşayan halkımızda, bu çağda yaşamın sorumluluğunun bilinci içindedir. Türkiye halklarının iktidara yönelik devrimci mücadelesi, genel olarak dünya, özel olarak Orta Doğu devriminin bir parçasıdır kuşkusuz. İsterseniz parçası olduğumuz Ortadoğu devrimci hareketine bir göz atalım. Yalnız bu noktayı geberen emperyalizmin Ortadoğu'daki intihar saldırısı açısından irdelemeliyiz.

İşte, İran Şahı'nın tüm beyaz terörüne ve cinayetlerine rağmen her geçen gün büyüyen boyutlar kazanan İran halklarının devrim mücadelesi.

İran'da silahlı mücadele Nurhak'ta şehit düşen devrimcilerden tam üç gün sonra Kuzey İran'ın Siyahgel muntıkasında şehit düşen FERHANİ ve onun yoldaşlarıyla başladı. O günden beri 600'e yakın şehit veren İran halkının fedai gerillaları, İran halklarının devrimde öncü görevini üzerine almıştır. Bu mücadele faşist Şah'a ve onun kiralık gangster ve uzman işkenceciler örgütü olan SAVAK'a ve de iç gerici

★ «ZAFERE KADAR DEVRİM» DİYEN EİLİSTİN'LİLERİN MÜCADELESİ GENİŞ BOYUTLAR KAZANIYOR

★ «SAVAŞIRKEN ŞARKI SÖYLEYEN HALK, ASLA YENİLMEZ; VE MUTLAKA MUZAFFER OLUR»

liğe karşı yeni siperler kazandı rakillerle mücadele ediyor.

Arap yarımadasının alt ucunda bulunan ve bizim DOĞRU FAR gerillaları adıyla tanındığı mız ve gerçek ismiyle UMMAN HALK KURTULUŞ CEPHESİ'nin sürdürdüğü halk savaşları da yeni boyutlar kazanıyor.

Eritre'deki AHMET NASSIR'ın, ERİTRYA KURTULUŞ CEPHESİ ve onun savaşçıları halk savaşlarının yenilmezliği ni bir kez daha kanıtıyor.

Bahreyn halkının öncü örgütü olan BAHREYN KURTULUŞ CEPHESİ ve onun gençlerinde zindana atılan kahraman lideri ABDUL VAHAP devrimci mücadelesinin ve inancının ölmeyeceğini veriyorlar.

Ortadoğu'daki mücadeleler bunlarla bitmiyor. Mısır'da Mısır Komünist Partisi'nin,

Irak'ta İlerici Kürtler'in ve Irak Marksist-Leninist Komünist Partisi'nin, Sudan'da Sudan Komünist Partisi'nin, Lübnan'da Lübnan İlerici Sosyalist Partisi'nin, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün öcünüğünde Mısır, İran, Irak, Sudan, Filistin halkları dışıya yiğitçe mücadele ediyorlar.

Ortadoğu halkları silah elinde yürüyorlar.

Bağımsızlık için gerici emperyalizmin zincirini kıra kıra, emperyalizmin kale duvarlarını yıka yıka yürüyorlar.

Sosyalizme doğru, eşitlikçi doğru yürüyorlar.

Kendi ürettiklerine sahip çıkmak için yürüyorlar.

Bu yol uzun ve engelli, bu yolu yürümek kolay değildir.

Bu yol üzerinde kan var, ateş var.

Bu yolun her adımında

devrim şehitlerinin mezarları var.

Ama her türlü zorluğa rağmen bu yolun sonunda zafer var. Emekçi halkın zaferi var, SOSYALİZM var!

Bugün Türkiye'de tüm bu zorlukların bilinci içinde bu yola koyulmuş yürüyen emekçilerin Mahir'ler, Ömer'ler, Cihan'lar gibi kurşunlanacak yürekleri, 6 Mayıs'taki Hüseyin'ler, Denizler, Yusuf'lar gibi korkusuzca ipe uzatılacak boyunları var.

Tarih, Türkiye halklarına Ortadoğu'da intihar saldırısına geçen emperyalizme karşı direnmek ve onu yok etmek görevini yüklemiştir. Türkiye halkı tarihini kendine vermiş olduğu bu sorumluluğu mutlaka yerine getirecektir. Devrim bayrağını burjuvazinin burcuna dikmek için mücadele verirken şehit düşen devrimcilerin, bizlere emanet ettikleri devrim bayrağı burjuvazinin burcuna mutlaka dikilecektir.

ZAFER «KAZANACAĞIZ» DİYE SAVAŞA ATILAN VE SABAH GİZLİNE ÇIKARILAN GİBELİNDE SİLAHLI ÖLÜME GİDEN FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR

“Sovyet-Sosyal Emperyalizmi” (!) tezi sosyal-şovenlerin savunduğu bir tezdır

Ö Z E T :

Bundan önceki yazılarımızda Fransa ve İngiltere'deki «restorasyon» dönemlerini incelemiştik. Bu incelememiz de gerek Fransa'da olsun, gerekse İngiltere'de olsun, ekonomik ve toplumsal yapıda bir restorasyonun söz konusu olmadığını alıntılarla açıklamıştık. Yani, iktidarın bir süre için el değiştirmesinin bu anlamda geleceğini, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde de parti ve devlet yönetiminin «bir avuç revizyonist» egemenliğinde olması ile kapitalizm dönüşüm olamayacağını kanıtlamıştık. Bu sayımızdaki yazımızla «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» konusundaki incelememizin birinci bölümü bitmiş olacaktır. İncelememize bundan sonraki sayılarımızda devam edeceğiz.

Engels'ten yaptığımız alıntılarla, İngiltere'deki «restorasyon» döneminin ekonomik ve toplumsal açıdan nasıl değerlendirildiğini öğrendik.

Fransa ve İngiltere'nin o dönemde, ileriye doğru ekonomik ve toplumsal gelişim süreci içerisinde burjuva üretim ilişkilerinin gereken düzeye varmaması sonucu, sınıflar arasında belirli bir billurlaşma olmamıştır. Burjuvazinin zayıflığı, devlet yönetimine ağırlık koymasına engel olmaktadır. Ne zaman yoksul halk yığınlarının mücadelesi yükselebilir ve burjuvaziyi rahatsız edecek boyutlara varmışsa, büyük burjuvazi feodal güçlere yönelerek iktidarı paylaşmış ve halk yığınlarının devrimci mücadelesini bastırabilmek için feodal aristokrasinin iktidarı belli bir süre ele geçirmesine ve kendi siyasal kurumlarını restor etmesine göz yummuştur. İktidarı ele geçiren feodaller, kendi ekonomik düzenlerini restore etmeye ve burjuvazi için tehlikeli olmaya başladığı an, bu kez de halk yığınlarının desteğini almamıştır. Burjuvazinin bu güçsüzlüğünden dolayı da iktidar belli bir süre için el değiştirmiş, iniş—çıkışlar olmuştur. Fakat, bir önceki yazımızda da açıkladığımız gibi, bu el değiştirmeler, iniş—çıkışlar, burjuva toplum yapısının biraz daha güçlenmesini neden olmaktan ve uzun süren kanlı—kavgalı mücadeleleri kapsamaktadır. Neticede, bu mücadele

burjuvazinin güçlenerek, iktidara el koyması ile sonuçlanmıştır.

Tüm bunların nedeni, burjuva devrimini sağlamlaştırmakta ve tek başına egemenliğini kurmakta yeterli güce sahip olmamasıdır.

«Tarihin seyri (hareketi), içinde, burjuva üretim biçiminin ortadan kaldırılması ve böylece burjuva siyasi hakimiyetinin kesin devrilmesini zorunlu kılan maddi şartlar henüz yaratılmamış olduğu sürece, 1794 te olduğu gibi, proletarya burjuvazinin siyasal hakimiyetini yıkarsa, bu yalnızca geçici bir zafer, yalnızca bizzat burjuva devriminin hizmetinde bir öge olur. Bundan dolayı, Fransa'daki terör dönemi yalnızca güçlü darbeleri vasıtasıyla feodalizmin kalıntıları Fransa topraklarından temizlemeye yarayabilirdi. Tedirgin ve saygılı olan burjuvazi bu görevi on yıllar boyunca yerine getiremezlerdi. Halkın kanlı eylemi, böylelikle ona yalnızca yolu hazırladı. Bezzer şekilde, burjuva sınıfının hakimiyet şartları zaten olgunlaşmış olmasaydı, mutlak monarşinin çöküşü de geçici olarak kalırdı. İnsanlar kendi lerine yeni bir dünyayı, kaba batıl inançların sandığı gibi yeryüzünün meyvalarından değil, gerilemekte olan uygarlıklarının kazanmış olduğu tarihsel başarılarından kurarlar. Gelişimin seyri içinde onlar, kendiliklerinden, yeni bir toplumun maddi şartlarını üretmeye başlarlar ve hiç bir çaba ya da irade onları bu kaderden kurtaramaz.» (K. Marks, Sosyoloji ve Felsefe, S: 282)

Eski toplumun bağrında yeni toplumun oluşması için gereken maddi şartlar ortaya çıktıktan sonra «hiç bir çaba ya da irade» yeni toplumun oluşumunu engelleyemez ve geriye döndüremez. Devlet iktidarının geçici bir süre farklı toplumsal güçler arasında el değiştirmesi, toplumsal yapının da değişmesi ve hatta geriye dönüşüne anlamına hiç gelmez.

«Ama bu çağda kapitalist üretim biçimi ve onunla birlikte, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki henüz çok ez gelişmişti. İngiltere'de de daha yeni doğmuş bulunan büyük sanayi Fransa'da henüz bilinmiyordu. Ama nedir ki, bir yandan, üretim biçiminin bir alt üst oluşunu bir devrimi kaçınılmaz bir zorunluluk haline getiren çatışmaları — sadece üretim biçiminin meydana getirdiği sınıflar arasındaki çatışmaları değil, ama onun yarattığı üretici güçler ile de

gelişim biçimleri arasındaki çatışmaları da — ve öte yandan, bu devrel üretici güçler içerisinde, bu çatışmaları çözme araçlarını da sadece ve sadece büyük sanayi geliştirir. 1800'e doğru, yeni toplumsal düzenden doğan çatışmalar eğer henüz oluş halinde idiyse, bu çatışmaları çözme araçları haydi haydi o durum da bulunuyorlardı. Eğer Paris'in varlıklı yığınları Terreur döneminde, egemenliği bir an için eline geçirebilmiş ve böylece burjuva devrimini burjuvazinin kendine karşı zafer götürebilmiş iseler, bu nunla bu egemenliğin o zamanki koşullar içinde ne kadar olanaksız olduğunu kanıtlamaktan başka birşey yapmamışlardır. (F.Engels Anti — Dühring, S: 387) "

Açıkça görüldüğü gibi, Fransa ve İngiltere'de, burjuva devrimler döneminde, proletaryanın ve «varlıklı yığınlar»ın her çabası, ileri atılması, ayaklanması burjuva devrimini daha da güçlendirmiş ve burjuvazinin egemenliğini sağlamlaştırmıştır.

«Avrupa'nın hiç bir ülkesinde, burjuvazinin siyasal iktidarı, Orta Çağ feodal aristokrasisinin rakip tanımaz biçiminde elde edemeyişi — hiç olmazsa bunu uzunca bir süre için yapamayışı— tarihi gelişiminin bir yasası gibi görünmektedir. Feodalitenin tamamen kökünün kazındığı Fransa'da dahi sınıf olarak burjuvazi siyasal iktidarı ancak çok kısa dönemler de elinde tuttu. Louis Philippe, in saltanatı sırasında (1830—1848) burjuvazinin ancak çok ufak bir bölümü sürdürdü; büyük kısmı, seçmen olabilmek için çok yüksek bir vergi ödeme şartı yüzünden oy hakkından mahrum kaldı. İkinci Cumhuriyet zamanında (1848—1851) burjuvazi, tümüyle hüküm sürdü, fakat sadece üç yıl için; beceriksizliği yüzünden imparatorluk yönetimine yol açtı. Ancak üçüncü cumhuriyet zamanındadır ki, tüm burjuvazi, yirmi yıldan fazla iktidarı muhafaza etti; daha şimdiden gözümleri ferahlatıcı yozlaşma alametleri gösteriyor. Burjuvazinin sürekli bir saltanatı, sadece Amerika gibi feodalitenin bulunmadığı ve daha ilk anda toplumun burjuva bir temel üzerine kurulduğu ülkelerde mümkün oldu... "

«İngiltere'de burjuvazi, iktidara hiç bir zaman tek başına sahip olmadı. 1832 zaferi dahi, bütün yüksek yönetim görevlerini hemen hemen rakipsiz olarak toprak aristokrasisine bırakıyordu.

[3]

(Marx—Engels, Felsefe İncelemeleri 3 : 116—117)

Gazetemizin birinci sayısından beri açıkladığımız gibi Fransa ve İngiltere’de ki restorasyon dönemlerinde ekonomik ve toplumsal bir geriye dönüş söz konusu olmamıştır. Sadece, iktidar belli dönemler için el değiştirmiştir. Sosyal—şövenlerin Sovyetlerdeki geriye dönüş tezlerini kanıtlamak için ileri sürdükleri Fransa ve İngiltere dönemleri, kendi tezlerini yürüten birer örnek olmuştur. Bu örnek bir önceki ekonomik ve toplumsal düzenin, kendisinden sonra doğan bütün bir sistem olarak kökleşen yeni toplumsal düzenine baskın çıkamayacağını, onu alaşağı edip, egemen duruma gelemeceğini kanıtlamaktadır. Eğer tarihin seyri boyunca, toplumların doğuşu ve gelişimi süreci içerisinde karşılıklı her «iniş—çıkış» her «duraksama» PDA’cılarının iddia ettikleri anlamda bir «restorasyon» olsaydı, toplum tarihinde restorasyonlar saymakla bitmezdi. Bu konuda ilkel toplumdaki köleci topluma geçilen dönemi örnek olarak verebiliriz. Gori, fakat insani bir toplum olan ilkel toplumdaki köleci devletin egemenliği altına giren köleler ve ilkel komünler, sınıfsız mücadeleler vermişlerdir. Hatta Roma, Yunan, İbrani, v.b. devletlerini yıkmışlardır. Ama bu insanların mücadeleleri hiç bir zaman tarihi geriye çevirecek, köleliğe son verememiştir. O zaman Avrupa’da, merkezi devlet otoritesine ve kanunlarına uymayan, toplumcu bir düzen uğruna mücadele eden «Rafiziler» adındaki insan topluluğu eski toplumu geri getirememişlerdir. Fakat, kolayca köleci sisteme de boyun eğmemişlerdir.

Bir çok isyanlar çıkarmış ve bazen devletler bile kurmuşlardır. İlk çağda, 479—492 yılları arasında İsparta’da Aristo Ni kos diye birinin kurduğu «Güneş Devleti» ni, Sparta’da isyanı sırasında Roma’nın güneyinde kurulan ve 71 yılında yıkılan kölelerin devletini örnek olarak verebiliriz. Prag’ın güneydoğusunda (Çekoslovakya) TOBAR denilen bölgede 1418—1437 yılları arasında, «Tobariler» adı altında ve eşitsizliğin olmadığı bir topluluğun kurulması, vb. gibi daha bir kaç örnek verebiliriz. (Bak kaynak : Sosyalizm ve Sosyal Mücadeleler Tarihi)

Şimdi de oportünistlerin «Sovyetlerde geriye dönüş» tezlerini kanıtlayabilmek amacıyla vermiş oldukları Orta Avruda örneğini inceleyelim:

Yine Orta Avrupa’da (Macaristan, Bavarya, Avusturya gibi) 1918—1920 yıllarında ortaya çıkan proletarya devrimlerini kısa dönem sonra geriye

dönüş izledi. Örnekler çoğaltılabilir. Görülüyor ki, tarih, ...dümdüz bir seyirle miyor. Aksine tarihin ileriye gidişi, geriye dönüşleri ve zigzagları olan karmaşık bir gelişimdir. (Özgürlük İçin Direniş, Sayı: 5, S: 9)

Macaristan örneği ile «Sovyet—Sosyal emperyalizmi» tezini ortaya atanlar bilinçli şekilde proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi ile proletaryanın sosyalist düzeni kurması birbirine karıştırmıyorlar. Proletarya siyasi iktidarı ele geçirmekle, sosyalizmi kurma yolunda ilk adımı atmıştır. Ama henüz sosyalizmi kuramamıştır. Burjuvazi yenilmiş ama yok edilememiştir. Burjuvazi sınıf olarak ortadan kaldırılmamıştır. Burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele «en keskin» biçimde sürmektedir. Proletaryanın ekonomik alanda egemenliğini kuramadığı ilk dönemde burjuvazinin siyasi iktidarı yeniden ele geçirmesi, kendi iktidarı ve siyasi düzenini tamir (restore) ederek yeniden kurması doğaldır. Sosyal—şövenlerin örnek olarak gösterdikleri Orta Avrupa ülkelerinin, bu dönemleri incelemek olursa, görülecektir ki, proletarya siyasi iktidarı bile tam olarak ele geçirememiştir. Sovyetler Birliği’nin durumu ise Orta Avrupa ülkelerinden çok daha farklıdır. Sovyet proletaryası, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile burjuvaziyi iktidardan devirmiş ve kendi iktidarı kurmuştur. Proletaryanın diktatörlüğü altında Lenin ve Stalin önderliğinde burjuvalara karşı en uzlaşmaz sınıfsal mücadelesi verilmiştir. Otuzbeş sene süren kararlı bir mücadele sonucunda burjuvazinin kalıntıları iktidadi ve siyasi olarak kaldırılmış ve sosyalist üretim ilişkileri tamamen egemen kılınmıştır.

Orta Avrupa ülkelerinde bu durum daha farklı olmuştur. Proletarya siyasi iktidarı ele geçirecek, burjuva devlet mekansızlaşmasını parçalayamamıştır. Özellikle, burjuvazinin militarist gücü olan orduların yok edilmediği için, burjuvazi, kendi devlet ve ordusunun güçlerine dayanarak proletaryayı ezmiştir. Kanlı sınıfsal mücadeleler sonucunda proletarya ile tiddardan alaşağı edilmiştir. Sovyetler Birliği’nde ise böylesi bir durum kesinlikle olmamıştır. Bu oportünist sapmaların deyimi ile, «bir avuç revizyonist burjuvanın» proletaryayı alaşağı ederek, devleti ele geçirmesi sırasında (!) burjuvazi (!) ile proletarya arasında en ufak bir direniş olmadığının, kanlı kavga da olmamıştır. Bizim, ÇKP şaploncu sapmalarımız, burjuvazinin siyasi iktidarı kanlı—kavgasız ele geçirmesini şöyle açıklarlar:

«Otuzbeş yıla varan sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya doğru yaratılması çabalarından sonra siyasi

iktidarı ele geçiren burjuvazi aynı şekilde ekonomik yapıyı kendi sınıfsal çıkarlarına uygun olarak yukarıdan aşağıya doğru yeniden düzenlemiş ve kapitalizmi geri getirmiştir. (Özgürlük İçin Direniş Sayı: 5, S: 10)

Oportünist tezlerini kanıtlayabilecek Marksist—Leninist bir teori bulamayan bu sapmalar, tarihten verdikleri sözde örneklerle görüşlerine geçerlilik kazandırmaya çalışıyorlar. Yazımın başından beri incelediğimiz restorasyon örnekleri bile, kanlı—kavgalara, iç savaşlara, dış müdahalelere, çeşitli sınıfsal ittifaklarına, dış işe sınıf mücadelelerine sahne olmamıştır. Ama, Sovyetler Birliği’nde, burjuvazi böyle bir mücadeleye gerek görmeden, proletaryanın gözünün içine baka baka, «bir avuç revizyonist burjuva» ile devlet yönetimini «yukarıdan aşağıya» ele geçirmiştir. Kapitalist toplumu biçimi tekrar egemen kılınmıştır.

Sovyet proletaryası, yüce Lenin’in ve kendi partisinin önderliğinde, siyasi iktidarı kurmak için bilinçli bir şekilde savaşmış, çarlığın ve burjuvazinin düzenini yıkarak sosyalizmi kurmuştur. Hitler faşizminin azgın saldırısını, yirmi milyon şehit vererek göğüslemiştir. Bu kadar mücadelelerden geçen, ne için, hangi amaca varmak için bilinçli bir şekilde mücadele veren Sovyet proletaryasının, kendi siyasi ve toplumsal düzenini, «bir avuç revizyonist» e sessiz sedasız terkedeceğini hangi mantık kabul eder? Acaba bu oportünist tezi ileri sürerler mi geri zekalı, yoksa Sovyet proletaryası mı? Biz, her ikisinin de geri zekalı olduklarını sanmıyoruz; ama devrimci mücadelenin gelişiminden kaçan bu sapmaların burjuvazi ile uzlaşan bilinçli şarlatanlar olduklarını söylüyoruz. (Sözümüz bu anti—sovyetik görüşü savunan tabandaki unsurlara değildir.)

Bu sapmalara göre, yüce Sovyet—proletaryası parçalanmaya karşı devrim yapmak için yeniden örgütleniyormuş. «Bir avuç revizyonist» devlet yönetimini ele geçirecek, toplumsal yapıyı değiştirirken aklı başına gelmemiş de ÇKP ve şaploncularının gerçeği keşfetmeleri ile Sovyet—proletaryasının aklı başına gelmiş. Acaba bu mücadeleyi verenler Sovyet proletaryası mı, yoksa Soljenitsin, Sakharov ve Mustafa Cemiloğlu gibi dönemler mi? Marksizm—Leninizm’i yeni yeni katkılarda bulunan, Stalin’de hatalar bularak, eleştiren, «Marksizmin yitirdikleri» nun orijinal burjuva tezlerini gelecek sayılarımızda eleştirmeye devam edeceğiz.

Gelecek sayı: KANSIZ—KAVGASIZ, BARIŞÇI YOLDAN, BİR TOPLUMUN GENEL YENİDEN KURULUŞU MÜMKÜN MÜ?

**ÖĞRENECEĞİZ...
DÜŞMANIMIZI
TANIMAK,
MÜCADELE ETMEK
İÇİN
ÖĞRENECEĞİZ...**

Diyalektiğe göre, alt yapı üst yapıya kendine göre şekillendirir. Bu diyalektik gerçek, üst-yapı kurumlarının gelişim ve değişimlerinde hiç bir görevi olmadığı anlamına gelmez. Alt-yapı ve üst-yapı birbirini diyalektik olarak etkileyen olgulardır.

Bildiği gibi üst yapı olan toplumsal yapıdaki gelişim ve değişimler, alt-yapı olan ekonomik yapıdan kaynaklanır. Ekonomik yapının belirlediği tüm sosyal gelişmeler, süreç içinde ekonomik yapıya daha fazla sarsarak etkilerler. Etko nomik alt-yapıdan kaynaklanan sosyal gelişmeler, toplu mun gelişimine ayak bağı olmaya başlayan ekonomik yapıyı, ileri bir ekonomik aşamaya doğru zorlar. Her şeyin kendi ziddini beraberinde yaptığı gibi, bu sosyal gelişmelerde, çıkarları tehlikeye düşen toplumun egemen güçleri ni, bir takım yapay önlemler almasının koşullarını da beraberinde getirir. Şüphesiz, bu önlemlerin dozu her ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının somut koşullarına göre değişir. Kapitalist toplumlardaki tüm devletler, birer burjuva devletlerdir. Ama, bu burjuva devletlerinin yönetimleri de, her ayrı tarihsel, ekonomik, sosyal şartlarda yapılan burjuva devrimlerine göre birbirinden farklı olacaktır. Bu birbirinden farklı devletleri ikiye ayırabiliriz:

1— Avrupa'da doğan ve demokratik devrimini tamamlamış olan ülkeler.

2— Demokratik devrimini tamamlayamamış ülkeler.

Birinci kategoriye giren ülkelerde, burjuvazi, feodalizm devirerek burjuva devletini kurmuş, ya da 1848—1850 de Fransa'da olduğu gibi demokratik cumhuriyetleri ele geçirerek kendi burjuva demokratik diktatörlüğünü kurmuş tur. Burjuvazi bir yandan zor kullanırken, bir yandan ekonomik yönden güçlü oldukları için, borsaları devletle birleştirerek, devleti ve memurları satın almış ve kendi burjuva

F A Ş İ Z M , TEKELCİ BURJUVAZİNİN KANLI, TERÖRİST DİKTATÖRLÜĞÜDÜR

va demokratik diktatörlüklerini kurmuşlardır.

İkinci kategoriye giren ülkeler tarihsel, ekonomik, sosyal yönden geri olduklarından, demokratik devrimlerini gerçekleştirilememişlerdir. Bu ülkelerin burjuvaları, ekonomik yönden güçsüz, borsalarının zayıf oluşu nedeni ile devleti borsalar yoluyla kontrol edememişlerdir. Feodalizme karşı devrimci bir tavır takınmadıkları için, feodaller ve diğer anti-demokratik güçlerle işbirliği yapıp, iktisat—dışı cebre

Militarist kuvvetler ve polis, faşizmin vurucu gücüdür

dayalı, gerici burjuva diktatörlüklerini kurmuşlardır.

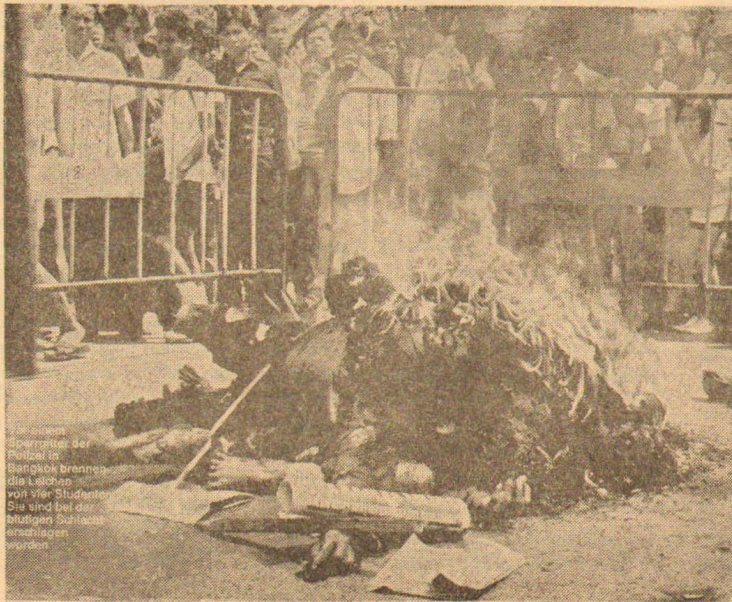
Kapitalist sermayenin gücüne göre, değişik yönetim biçimleri arz eden burjuva devletleri, kapitalizmin tekelleşmesi ve emperyalist aşamaya varmasıyla birlikte, siyasi üst yapıda da değişikliklere uğramışlardır.

Emperyalist sermayenin doğuşu ile birlikte, birinci tip burjuva demokratik devletlerinde (Zaten emperyalizm bu ülkelerde doğmuştur) rekabetin yerini tekelleşmiş burjuva oligarşisi, siyasi olarak kalkıp, yerini siyasi gericilik olan mali oligarşiye bırakmıştır. Serbest rekabetçi kapitalizmin oluşturmuş olduğu devlet siyaseti burjuva demokrasisi i

ken, tekelci sermayenin orta ya çıkışı, rekabeti kaldırmış, yerine tekelleri koymuş, borsaların gücünü artırmıştır. Ve böylelikle burjuva devletinin siyasetini de burjuva demokrasisi olmaktan çıkartıp, mali oligarşinin (yani «oligarşik» diktanın) siyasi gericiliği ile değiştirmiştir. Tekelci sermaye burjuva demokrasisini bir kenara iterek, siyasi gericilik olan mali oligarşiyi (Borsaların gücünü artırıp, devlet memurlarını satın alarak), ülkeye yönetimine egemen kılar. Böylelikle kendine bağlı güçlü bir aristokrat tabaka yaratarak, işçi sınıfının mücadelesini, mali oligarşinin kontrolüne almaya çalışır. Bunda önemli ölçüde başarı da elde eder. Neticede her şeye, mali sermayenin kendi mutlaklı

Faşist darbeden sonra öldürülen Taylant'lı dört öğrencinin cesetleri Bankon'ta parmaklıklar önünde yakılmakta

Spektakel der Polizei in Bangkok brennen die Leichen von vier Studenten Sie sind bei den Studentenstreikern erschlagen worden

Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağınaz terörist diktatörlüğüdür

Sayfa 6 dan devam

ği egemen kılınmaya çalışılır ve egemen kılınır.

Emperyalizmin doğuşu ile, demokratik devrimini gerçekleştirmiş ülkelerde, yukarıda belirtmiş olduğumuz durum olurken, emperyalizmin girmiş olduğu geri bıraktırmış ülkelerin durumu ise daha farklı olur.

Emperyalizm, demokratik devrimini gerçekleştirememiş olan ülkelere girer girmez, mali oligarşinin siyasi gericiliği ni egemen kılmaya çalışır. Bu ülkelerin burjuva devlet siyasi setleri daha değişik olduğu için; emperyalizmde daha farklı bir politika izler. Emperyalizm bu ülkelere girmesiyle, sermayenin tekelci karakterlerini de birlikte getirir.

Emperyalizm bu tekeli karakteriyle, ekonomik alanda, yerli sermayeye ve onun rekabetine son verir. Bu tip ülke devletleri kurulurken feodalizmi iktidar ortağı yaptıkları için, emperyalizm feodalizmi evrimci bir yoldan tasfiye ederek, bunların yerine emperyalist sermaye ve işbirlikçi tekeli sermayenin egemenliğini kurar. Alt yapıdaki bu değişimler, zorunlu olarak, milli burjuvazinin ve feodal unsurların gücüne son vererek, üst yapı olan devlet yönetiminde de işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalizmin egemenliğini kurmasına yol açar. Şüphesiz, bunların tümü de aniden gerçekleşmez. Bu bir süreç meselesidir. Böylelikle, emperyalizm, yerli işbirlikçi tekeli burjuvazi ile birlikte borsaların gücünü artırarak, devletini denetimi altına alır ve süreç içerisinde işbirlikçi tekeli sermayenin ve mali oligarşinin egemenliği kurar.

Emperyalizm, bütün bunlara rağmen, bu tip devletlerin anti-demokratik, gerici baskı karakterini değiştirmez. Çünkü, bu ülkelerde metropol ülkelerde olduğu gibi, işçi sınıfı hareketlerini, mali oligarşinin (yani oligarşik diktaun) iktisadi cebri altına almasının maddi olanakları yoktur. Bu ülkelerdeki işbirlikçi tekeli burjuvazi, emperyalizmin sömürücü karakterinden ve ülkenin yarı-bağımlı oluştundan dolayı işçi sınıfının yaşam koşullarını düzeltip, güçlü bir aristokrasi yaratarak, işçi sınıfının mücadelesini, mali oligarşinin iktisadi cebrinin kontrolüne alamaz. Bundan dolayıdır ki, emperyalizm, girmiş olduğu bu ülkelerdeki burjuva devletlerinin anti-demokratik baskı nitelikli karakterini değiştirmez. Bu devletlerdeki iktisat-dışı cebir, karakterlerini siyasi gericilik olan mali oligarşi ile birleştirilir. Bu tip ülkelerde siyasi gericilik olan mali oligarşi ile iktisat dışı cebir olan gerici diktatörlük birleştiği için devlet sivaseti de değişik olacaktır. İşçi sınıfı hareketini (faşizmin olmadığı dönem ve şartlarda); bir yandan sendika liderlerini satın alıp, siyasi gerici bir politika uygulayarak, öte yandan da bakanlar kurulu kararları, lokavt, vb. gibi anti-demokratik önlemlerle devlet eliyle durdurmaya ve parçalamaya çalışır. Mali oligarşi ile («oligarşik dikta») gerici diktatörlüğünün birleştirildiği devlet yönetiminde, bütün halk hareketleri, bir yandan iktisadi baskı, diğer yandan devletin almış olduğu bir takım anti-demokratik, iktisat dışı zora dayanan kararların hükümet tarafından uygulanmasıyla bastırılır.

Kapitalist sermayenin doğuşu ve emperyalist aşamaya varışı ile birlikte, burjuva devletlerinin, her ülkenin ekonomik, sosyal yapısına göre doğan ve değişen çeşitli yönetim biçiminin yanında, burjuvazinin (tekeli) yönetim biçimi olarak bir de faşizm doğmuştur.

Emperyalizm, genel olarak demorasiyi ortadan kaldırma çalışır. Fakat halk kitleleri içine sızmış olan demorasiyi kaldırmayı başaramaz. Halk kitleleri arasına sınımsız olan demokratik halklarla birlikte, işçi sınıfının siyasi mücadelesi, burjuvazinin iktidarını sarsmaya başlayınca, tekeli burjuvazi bu gelişimi, siyasi gericilik olan mali oligarşi ve geri bıraktırmış ülkelerde kurmuş olduğu mali siyasi gerici diktatörlükle önleyemediği şartlarda, kanlı, terörist, faşist diktatörlük yönetimine başvurur.

Faşist yönetimler, yukarıda belirttiğimiz ülkeler doğrudan

tusunda, dünyada ilk kez Almanya ve İtalya'da tekeli sermayenin kanlı, terörist faşist diktatörlüğü olarak doğmuş tur.

Bunun için faşizm; burjuvazinin tekelleşemediği geri ülkelerde feodal ve anti-demokratik güçlerle kurmuş oldu u gerici burjuva diktatörlüğü, devlet ve hükümet yönetimi değildir. Bu dönemdeki yönetici güçlerle, faşizmi uygulayan egemen güçlerin sermayeleri ve sınıfsal yapıları birbirinden farklıdır. Ve bu farklılık gibi, uygulamaların amaçları da farklıdır. Gerici burjuva diktatörlüğünde baskının ve terörün amacı; iktidar ortakları anti-demokratik güçlerin çıkarlarını korumanın yanında, serbest rekabeti de koruyup, diktatörlüğü iktidar ortakları ve bütün sermaye sahiplerinin dışında kalan halk kitleleri üzerine yürütmektir. Faşizm, tekeli sermayenin dışında kalau diğer sermaye katmanlarının da (halk kesimi kadar değilse bile) tekeli sermayenin diktatörlüğü altına alması amacını taşır.

Faşizm; mali sermayenin siyasi gericiliği mali oligarşi, yani «oligarşik dikta» olan, tekeli sermayenin mali egemenliği değildir. Ayrıca, siyasi gerici diktatörlük olan, emperyalist sermaye ile işbirlikçi sermayenin kurmuş olduğu, mali ve devlet eliyle uygulanan gerici diktatörlük yönetimi de değildir.

Faşizm; bu belirtmiş olduğumuz burjuva yönetimlerinin hiç birisi değildir. Türkiye'deki MC hükümeti ve yönetimi de belirtmiş olduğumuz burjuva yönetimlerinin hiç birisi değildir. Yönetim biçimlerini belirleyen şeyler, bir takım uyduruna hikayeler değil, iktidardaki güçlerin sınıfsal nitelikleri ve yönetimdeki uygulamalarıdır. Bu gün iktidardaki egemen güç ve sermaye, emperyalizm ve yerli işbirlikçi tekelizdir. Bu güçlerin iktidarı, sınıfsal yapıları gereği, doğal olarak ve normal yönetimleri siyasi gerici diktatörlük tür. Yani, anti demokratik yönetimdir. Nedir bu anti-demokratik, diğer anlamı ile siyasi gerici diktatörlük? İşçi sınıfı ve diğer halk tabakalarının üzerinde sermayenin egemenliğini, devletin ve hükümetin baskısını da kullanarak kurmak ve bunların tümünü anti-demokratik yollarla denetim altına sokmaktır. Türkiyede böyle mi yapılıyor, acaba? Kesinlikle hayır! Ufak bir işçi hareketinden ötürü, Ankara Belediye Başkanı görevinden alınımıyor. Türkiye'nin en büyük ve güçlü sendikalarından olan DISK'in yöneticileri cezavine atılıyor. Grevdeki işçilerin üzerine açık biçimde silahlı asker ve polisler gönderilerek, işçiler kurşunlatılıp, fabrikalarda zorla çıkarılıyor. Faşist komando çeteleri, hükümet tarafından ve resmen desteklenip, işçilerin, devrimci gençliğin ve tüm halkın üzerine saldırıyor. Her geçen gün sokak ortasında, üniversitelerde ve diğer orta öğrenim kurumlarında, fabrikalarda açık, açık kanlı terör estiriliyor. Bütün demokratik hareketler kan ve zülmle bastırılıyor. Tüm bunlar anti-demokratik bir uygulama mıdır? Yoksa, faşizmin kanlı terör ve baskıları mıdır? Kuşkusuz, kanlı terörist, faşist yönetim olan faşizmdir. Fakat, açık militarist faşizm değil, örtülü (kapalı) faşizmdir.

Diğer burjuva yönetimlerinde olduğu gibi; faşist yönetimde iktidara salt bir tek geliş biçimi arzetmediği gibi, bir tek yönetim biçimi de arzetmez.

Faşizm; dünya konjonktörü, ülkenin ekonomik, sosyal yapısı, hatta uluslararası ilişkilerine göre çeşitli şekillerde gelir ve çeşitli uygulamalarda bulunur.

Faşizm iki şekilde gelir: (1) Yukarıdan aşağıya devlet eliyle, (2) Aşağıdan yukarıya kendisine kitle temeli yaratarak devleti ele geçirmek şeklinde.

Devlet egemen güçlerin bir baskı aracı olduğu için, egemen güçler tarafından kendilerinin yönetimine uygun bir biçime sokulmaya çalışılır. Tekeli sermaye süreç içerisinde burjuva devlet kurumlarını, özellikle militarist devlet güçleri (Devamı sayfa 8 de)

Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağınaz terörist diktatörlüğüdür

(Baştarafı sayfa 7'de)

rini ele geçirip, faşistleştirerek yukardan aşağıya devlet eliyi faşizmi getirir. Bazanda aşağıdan yukarıya doğru kendisi ne kitle temeli yaratıp, devleti ele geçirecek faşizmi uygulamaya koyar.

Faşizm, gerek yukardan aşağıya, gerekse aşağıdan yukarıya gelsin kendisine güçlü bir kitle temeli yaratabilirse, açık militarist faşizmi uygular. Bu uygulamada faşizm hiç bir demokratik kuruluş ve harekete izin vermez. Kendisine güçlü bir kitle temeli yaratabildiği için de geri çekilişi uzun bir mücadele sürecini kapsar. Fakat, faşizm kendisine güçlü bir kitle temeli bulamadığı ülke ve şartlarda, açık militarist faşizm şeklinde değil; gücünü kaba bir parlamento ile birleştirerek, örtülü parlamenter faşizm şeklinde gelir. Bu tip örtülü faşizm, kitle temelinin güçsüzlüğünden dolayı, açık militarist faşizmde olduğu gibi bütün demokratik hakları ve kurumları ortadan kaldıramaz. Bu tip faşizmlerde, bazı demokratik kurum ve haklar varlığını sürdürür. Fakat faşizm almış olduğu önem ve baskılarla bu demokratik kurum ve hakları işlemeze hale getirir. Kapalı faşizmin kitle temelleri zayıf olduğundan dolayı, geri çekilişlerde açık militarist faşizmlerden farklı olarak, daha kısa süreçler kapsar.

12 Mart faşizmde yukarda teorik tanımını yaptığımız ilkeler doğrultusunda yönetime gelmiş ve geri çekilmiştir. 1970'lere kadar Türkiye'de önemli ölçüde güçlenen işbirlikçi teknelci burjuvazi, emperyalizmle birlikte denetimleri altına aldıkları devlet ve devletin militarist güçleri ile, gelişen işçi sınıfı hareketini durdurmak ve diğer sermaye katmanları üzerinde tam bir egemenlik kurmak amacı ile 12 Mart faşizmini tezgahlamışlardır.

12 Mart faşizmi devletin önemli kurumlarını faşistleştirilmiş, tam bir başarı elde ederek kendisinde güçlü bir kitle temeli yaratamamıştır. Ayrıca, tekeli dışı kalan sermaye katmanları üzerindeki egemenliğini de, kesin bir egemenliğe dönüştürememiştir. İşçi sınıfı hareketi o zaman örgütsüz, dağınık ve güçsüz olduğu için faşizm tarafından kısa bir süre içerisinde ezilmiştir. Böylece faşizmin daha fazla yaşamasının maddi koşulları zayıfladığı için, faşizm zorunlu olarak, kitle temelinin zayıf oluşu nedeni ile geri çekilmiştir.

12 Mart faşizminin geri çekilmesinden sonra kurulan CHP—MSP koalisyonu ile kısmi demokratik bir ortam yaratılmıştır. (Biz buna «siyasi gerici burjuva diktatörlük» demi de diyebiliriz. Çünkü, Türkiye emperyalizm ve işbirlikçi teknelci sermayenin, ekonomik yapıya egemen olduğu bir ülkedir. Ülke ekonomisinde bunların egemenliği kalkmadığı sürece, iktidara kim gelirse gelsin, Türkiye'de bir burjuva demokrasiden söz etmek olanaksızdır. Ancak, CHP—MSP koalisyonu dönemini, demokratik hareketler kan ve terörle bastırılmadığı ve demokratik kurumlar hükümet tarafından açık baskı ve önlemlere hedef olmadığı için «kısmi demokratik ortam» olarak nitelenebiliriz.) Buna rağmen, CHP—MSP koalisyonu döneminde, 12 Mart faşizmi tarafından faşistleştirilen devlet güçlerinin bazı kurumlarının yöneticilerinde değişiklikler yapılmışsa da, bunlar önemli ölçüde olmamıştır. Ayrıca, militarist güçlere hiç dokunulmamıştır. Daha sonra CHP—MSP koalisyonu emperyalizm, işbirlikçi teknelci burjuvazinin büyük bir kesimi tarafından istifaya zorlanarak, istifa ettirilmiş ve yerine faşist Milliyetçi Cephe hükümeti kurulmuştur. M C h ü k ü m e t i ni oluşturan ittifak güçleri, 12 Mart faşizminden farklı olmakla birlikte, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci sermayenin önemli ölçüde denetimi altındadır. Egemen güçler MC hükümetine 12 Mart döneminde kalma faşist devlet temelleri üzerine yeniden kurmuştur. CHP—MSP koalisyonu döneminde, bazı devlet kurumlarının yönetim kademelerinde yapılan değişiklikleri; faşist MC hükümeti yapısına göre değiştirip düzenleyerek örtülü faşizmi uygulama alanına koymuşlardır. Faşist MC hükümetini oluşturan bütün güçler üzerinde

teknelci işbirlikçi sermayenin denetimi aynı ölçüde olmadığı için, kendi aralarında çelişkiler çıkmaktadır. Hatta bu çelişkiler milletvekilleri satın almaya, bazı siyasi partilerin (MSP—DP gibi) parçalanmalarına kadar varmaktadır. Bunların tümü, faşizmin kendi içindeki çelişkileridir. Çelişkiler her faşizmde, bazan daha derin, bazan da daha yüzeysel olur; fakat mutlaka olur.

ARGUVAN'LI Devrimcilerden, Emegın Birliği okurlarına

3—11—1976 tarihinde Arguvan'da «iki süper devleti pro testo» (!) mitingi yapıldı. Sözde iki süper devlet, özünde Sovyet düşmanlığı köklemeden (Faşistler gibi) başka bir şey değildi. Mitinge katılanlar beşyüz kişiyi aşmıyordu. Katılanlarda (halktan toplanan paralarla kamyon tutulup, Malatya'dan getiriliyor) Türk ve Kürt halkımızdan sahtekarlık la getirilenler, diğeri de ilkokul öğrencileriydi. Mitingin genelde amacı neydi? Miting yalnız Arguvan'da yapılmıyordu. Aynı tip adamlar tüm Türkiye'nin karşı güc bulunmayan yerlerinde yapıyorlardı. PDA ve artıklarının amacı boy gösterisi idi. Çünkü teori ve pratikteki tutarsızlıklarından dolayı artık taban köydettiklerinin kendilerinde farkına varıyorlardı. Halkın hiç bir somut istekleri, talepleri dile getirilmeden kendi sapık düşünceleri doğrultusunda el çabuklu guyla mitingler tertiplemeye başladılar. Böylece taban kaza nacıklarını sanıyorlardı. Tabii yine havalarını aldılar. Türk ve Kürt halkımız bu adamların sahtekarlıklarını gördüler. Halkımızın gözünden somut gerçekleri saklayamazlardı. Tüm Türkiye halkları dolayısıyla, Arguvan'daki halklarda PDA cıların dediği gibi; ABD emperyalizminin gerilemediğini, bizi iligimize kadar sömürdüğünü görüyorlar. ABD'nin yurtdumuzda 103 tane askeri üssü olduğunu ve egemen sınıfların kuklası olan faşist MC hükümetinin ABD emperyalizminin işbirlikçisi olduğunu bütün halkımız biliyor. Göz önünde somut düşmanımız topuyla, tüfeğiyle, üsleriyle, sermayesiyle ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçileridir. Bu sarmalar, SSCB'nin hangi kuvveti ile savaşıyorlar? Bu burjuva uşakları hayali düşman yaratarak ABD emperyalizmini ve özellikle de AET emperyalizmini (2. Dünya) göz ardı etmeye çalıştılar. Sosyalist kolektif ekonominin örgütlenildiği bir ülkede partiyi ele geçiren bir avuç revizyonistin kapitalizmi tekrar kurması imkansızdır. Çünkü, toplumların değişmesi üretim ilişkilerinin değişmesine bağlıdır. Sosyalist bir ülke barıştan yanadır. Hiçbir ülkeyi ilhak, işgal etmez. Emperyalizme karşı verilen kurtuluş savaşlarını sonuna kadar destekler. Bu onun enternasyonalist görevidir.

Miting halkın somut talepleri doğrultusunda, halka doğru siyasi ideolojiyi vermek için yapıldı. Arguvan'ın somut talepleri şunlardır: Arguvanlıların yeni kaza için toprakları yok pahasına istimlak edildi. Bu sorun dile getirilmeliydi. Kızılay tarafından gönderilen eşyalar yoksullara değil, ihtiyacı olmayanlara dağıtılıp, ilgili kişilerce satılıyor. Arguvan'da dönüme 20—25 veren topraklar olduğu halde su yoktur. Köyler yolsuz, susuz, okulsuz, öğretmensiz, araçsızdır. Haşhaş, tütün ekimi yasağı vardır. Halkın çoğu işsizdir. Arguvan Türkiyenin tek elektriksiz kazasıdır. Üretilen ürünler değerini bulmuyor. Mitingin konuları bunlar olmalıydı.

1976 Yılında 96 İran'lı gerilla Şah tarafından katledildi CHAH ASSASIN (KATİL ŞAH)

- 7 Aralık İran Gençlik Günü kutlandı.
- 1970 yılından bu yana Şah rejiminece 180 gerilla katledildi.
- Son üç ay içerisinde öldürülen gerilla sayısı 45'tir.
- İran'da 25 bin ile 250 bin arasında siyasi tutuklu var. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalığı nı yapan faşist İran Şahının halk yığılıları üzerindeki sömürü, baskı ve terörü olanca hızı ile sürüyor.

Faşist İran Şahını ve onun faşist rejimine karşı devrimci gerillaların 1970 yılından başlattığı eylemler geniş boyutlara ulaşıyor. Gerillaların ve halkın devrimci mücadelesi karşısında, İran Şahı ve onun şakları, faşist diktatörlüğün ayakta kalabilmesi için polis baskılarını daha çok artırıyor ve zindanları ilerici ve devrimci unsurlarla dolduruyor. Ülke içindeki takip ve baskıların yetinmeyen SAVAK isimli İran gizli polisi, kanlı ellerini başka ülkelerdeki öğrencilere uzatıyor.

Gerilla tutuklamalarının ve duruşmalarının başladığı 1970 yılından 1975 Mayıs'ına kadar olan süreçte mahkemeler 80 kişiyi kurşuna dizilmeye mahkum ederek, öldürmüştür. Ayrıca, 31 kişi müebbete, 91 kişi de ağır cezalara çarptırılmıştır.

Karakollar ve zindanla faşist zulmün ve baskının, kor

kuş cinayetlerin işlendiği yerler olmaktadır. Tutuklanan gerillalar, burada sözde sorguya, gerçekte işkenceye çekilmekte dir. SAVAK ve CIA'nın adamları tarafından yapılan bu işkenceden sonra gerillalar usulen mahkeme önüne çıkarılmak ta, burada savunma yapmalarına bile izin verilmeden, idam mangalarının önüne çıkarılmaktadırlar.

Faşist İran Şahının, diktatörlüğünü sağlamlaştırmak amacıyla uyguladığı, tüm bu akıl almaz işkence ve baskılara karşı gerillaların devrimci mücadelesi de hızla yükseliyor. Kendilerine «Halk fedaileri» ismini veren gerillalar, Amerikalı birçok CIA uzmanı generallere, danışmanlara; ayrıca, Şahın güvenlik kuvvetleri komutanları ile diğer uzmanlarına karşı birçok başarılı suikestler düzenlemiştir.

Geçen ayın 7'sinde ilân edilen «İran Öğrenci ve Gençlik Günü» Türkiye ve dünyanın birçok ülkelerinde kutlanmıştır. 7 Aralık günü İran Üniversitesinde çıkan çatışmalarda öldürülen üç öğrencinin anısına ilân edilmiştir. İran halkının ve onun önceleri gerillaların eylemleri mutlaka başarıya ulaşmıştır. Faşist İran Şahının kanla, zindanla, polis ve askeri ile, emperyalizmin maddi ve askeri desteğiyle, vb. tüm kuvvetleri ile kurduğu sömürü ve baskı rejimi mutlaka yıkılacaktır. İran halkının nasırlı yumruğu, Şah'ın sarayları üzerinde patlayacak, kurtuluşu gerçekleştirecektir.

İşçilerin, yoksul köylülerin, gençliğin devrimci birliği

Sayfa 1 den devam giler; Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Che Guevera gibi devrimcilerin resimlerini dernek ya da yurtlardan toplayıp «gizli» «yasak» süsü vererek televizyon, radyo kurumlarından, sağ et basından yayınlattırıyor. Sıkıyönetim için kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Suçları ki tapçılarda satılan dergi ve gazeteleri okumak ve evlerinde ya da yurtlarında bulundurmamak olan yüzlerce yurttevere göz altında işkenceler yapıyor. Kızralık basının yardımıyla sözde gizli örgüt hücreleri ortaya çıkararak, hiç ağızlarından düşürmedikleri Vatan, Millet, Sa karya edebiyatıyla devletin tehlikeye düştüğünü, «tek çıkış yolunu sıkıyönetim ilân etmek» (yani açık faşist diktatörlük) olduğunu söyleyip, iğrenç düşüncelerine taban bulmaya çalışıyorlar.

Faşist zulmün, baskı, sömürü ve işkencenin her geçen gün dozunu artırdığı bu kritik ortamda, faşizme karşı tutarlı mücadele verebilmek için faşizmi kavramak, somut şartları doğru tahlil etmek gerekir. Yoksa, yanlış faşizm tahlilleri bizleri faşizme karşı savaşmaya değil, teslim olma ya götürür. Bugün bir takım görüşler tarafından zirvalanan «faşizm tırmanıyor» teorisi de özünde faşist burjuvazinin ek

meğine yağ çalmaktadır. Faşizmi, yürüyüş, miting yapma, bildiri dağıtma, dergi çıkarma ile eş tutan sapmalar, MC'nin başı Demirel'le, örtülü faşizmi kitlelerden saklama da aynı telden çalıyorlar. Çünkü, faşist MC'nin başı Demirel de televizyon konuşmasında «özgürlükçü demokrasi» (burjuva demokrasininin) olmadığı ülkelerde miting, yürüyüş yapma da «göreyim» derken, sapık faşizm tahlilleri ya pa görüşlerle aynı şeyleri söylüyor.

Bugün TRT, Milli Eğitim Bakanlığı, vb. gibi tüm devlet kurumları faşistler tarafından denetim altına alınmıştır. Seydişehir, Aliağa, İrpaş, Demir Çelik gibi ağır sanayi kollarında faşist zulmün had safhada bulunuyor. Köpek ve anahtar başlıklı kağıt getirmeyenler bu işletmelere alınmıyorlar. Komünist bir hücre açığa çıkarıldığı gerekçesi ile tanklarla toprak devrimciler katlediliyor. Karakollarda devrimci gençler kıyasıya dövülüyor. İşkence yapılıyor ve öldürülüyor. Devrimci geçleri kıyasıya döven resmi elbiseli polisler, kılık kıyafetleri gereği göğüslerine takmaları zorunlu olan isim ve numaraları takmıyorlar. Nedeni ortada: Kıyasıya dövüldükleri yurtteverlerden birinin ölmesi halinde tanınma

mak.

Polis-komando işbirliği ile işgal edilen yurtların ve okulların önünde devrimci gençlerin polisin gözünü önünde öldürüyor, hergün saldırıya uğruyorlar. Yurtlar tamir, vb. gibi oyunlarla boşaltılarak, yurt sever öğrenciler sokağa atılıyor. Devrimci mücadeleyi bastıramayınca da askeri kuvvetleri şehre indirip mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar. Örneklediğimiz faşist zulmün yanında daha nice baskılar, saldırılar yapıyor.

Acaba, halâ «faşizm tırmanıyor» mu, yoksa tüm bunlar faşist uygulamanın kendisi midir? Bunları uygulayan hükümet halâ iktidarda değil midir? Bunların iktidardan başka tırmanacak başka yerleri var mıdır?

Faşist MC'nin zinciri, «faşizm tırmanıyor» teorisinin getirdiği mücadele yöntemlerinden biri olan imza toplama Cumhuriyetine, faşist MC'nin başına şikâyet mektupları yazma, valiye, emniyet müdüğüne şikâyet gibi yöntemlerle kurulamaz. Bu pasifizmin teorisi; açıkça kitleleri aldatmak, faşizmin ekmeğine yağ sürmektir.

Faşizme karşı verilen mücadele emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye ve diğer gerici tabakalara karşı verilen

mücadeleden ayrı düşünülemez. Faşizme karşı verilen mücadelede kalıplaşmış hazır reçeteler aramak, Marksizm—Leninizme ters düşer. Faşizme karşı mücadele verebilmek için temel şartı somut şartların en doğru şekilde tahlil edilmesi ve yeni şartların ortaya çıkardığı şartların buna uygun olarak yeni mücadelelerin saptanmasıdır.

Bugün Türkiye'de örtülü faşizmin olduğunu söylerken, mevcut faşist yönetimin karşı mücadele biçiminin işçi sınıfı ve diğer emekçi tabakaların devrimci gençliğin, faşizme karşı kitlesel direniş hareketleri olduğunu; gerçektir bu kitle hareketlerine önderlik edebilmek, bu hareketleri genişletmek, yaygınlaştırmak ve derinleştirmek olduğunu söylüyoruz. Bu mücadele içerisinde de, faşizmin kitlesel hareketlere karşı giriştiği faşist saldırıları göğüsleyebilmek için ve işçi sınıfı ve yandaşlarının hareketini faşist baskı ve teröre karşı savunabilmek amacıyla, kitlelerden kopuk kalmamalı, mevcut şartlar değişmeden, birinci plâna çıkarılmaması kaydı ile, yerinde ve zamanında kullanılmak üzere gerektiğinde faşist teröre karşı, devrimci teröre faşist zulme karşı direnecek ve zincirlerini kırarak özgürleşeceğiz.

Birlik üzerine

(Baştarafı sayfa 1 de)

hangi güçle patlayacağı önceden bilinemez. Bu patlamalar, barat fiçısının aniden infilak etmesine benzer.

Bütün sınıflı toplumlardaki sosyal düzenler, sadece egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Geriye kalan diğer sınıf ve tabakaları kendi egemenliği ve baskısı altında tutarlar. Bunun için sınıflı toplumlardaki her yönetime karşı doğan sosyal patlamalar, sadece bir sınıfa dayalı ve planlı bir şekilde doğmazlar. Düzenin egemen güçlerince ezilen bütün sınıf ve tabakaların katıldığı, düzensiz ve plânsız bir biçimde başlayan toplumsal patlamalar şeklindeki mücadeleler olarak doğarlar. Ancak, bu mücadeleler, gelecek toplumun iktidar adayı olan sınıfın eline geçip, rayına oturtularak, planlı bir şekilde iktidarın ele geçirilmesi ile sonuçlanırlar.

Bu evrensel ilkelere dayanarak anlaşılacağı gibi; burjuva düzenlerine karşı doğan toplumsal patlamaların tümü, başlangıç döneminde, yalnız ve yalnız işçi sınıfı tarafından planlı bir şekilde başlatılamaz. Bu patlamalar, heterojen sınıfsal yapılarından ve nesnel şartların zorlanmasından dolayı, nedensel olarak doğar ve ilk dönemlerde bir dağınıklık, bir başbozukluk arzederler. Bu nedensel, dağınık hareketler, giderek hareketin gerçek sahibi olan, işçi sınıfının eline geçer. Ve işçi sınıfının öncülüğünde, onun müttefikleriyle birlikte toplanarak rayına oturturlar.

Kuşkusuz Türkiye devrimci hareketi de bu diyalektik evrensel gerçeklerin dışında cereyan etmemektedir. Bu hareketler, çeşitli zamanlarda, çeşitli güçte ve çeşitli sınıfsal güçler tarafından, çeşitli nedenlerden dolayı sosyal patlamalar şeklinde doğmuş, bir dağınıklık arzemiştir. Halen de bu dağınıklık devam etmektedir.

Mevcut düzene yönelik sosyal olaylar, sınıfsal yönden bir homojenlik arzemediği için, günümüzdeki dağınıklığı oluşturan fraksiyonlarda, sınıfsal yönden homojen bir nitelik taşımamaktadır. Türkiye devrimci hareketindeki parçalanmayı oluşturan bütün fraksiyonların her biri ayrı ayrı sınıflardan kaynaklanan ideolojilerinin damgasını taşımaktadırlar. Günümüzde, farklı tellerden çalan bu fraksiyonların, birlik uğruna ayrı, ayrı çağrılarını yoğunluk kazanıyor.

Bu çağrılar; fraksiyonun hizmet ettiği ideolojinin damgasını da beraberinde taşıdığı için ayrı ayrı sınıfsal güçlere yapılmaktadır. Dolayısıyla bu çağrılar, fraksiyonların birbirinden farklı olan birlik anlayışlarını da içermektedir. Bu nedendir ki, bu güne kadar yapılan tüm çağrılar, tatlı dileklerden olmaktan öteye gidememektedir, birliğe doğru en ufak bir gelişimi sağlayamamaktadır. Açık ki, birliğin sağlanamamasının en önemli nedeni (bugün bir işçi sınıfı partisinin yokluğu nedeniyle) birlik çağrılarının çoğunlukla küçük burjuva ideolojisini temsil eden güçler tarafından yapılmış olmasıdır. Bugüne kadar yapılan çağrıların küçük burjuva karakterinden ve böylece devrimci mücadelenin halâ küçük burjuvazi tarafından savsaklanıyor olmasındandır ki; birlik yerine yine küçük burjuva karakterden kaynaklanan dağılımlar ve parçalanmalar egemen olmaktadır. Bugüne kadar yapılmış olan oportünistlerin birlik çağrıları, volantinist Maocu sosyal şovenlerin amipin çoğalması gibi, daha çok parçalara ayrılmasına ve uluslararası revizyonizm papağanlarının her çağrısının peşinden) bir sürü legal oportünist partinin orta ya çıkmasına yaramıştır ve yaramaktadır.

Küçük-burjuva ideolojisinin damgasını taşıyan fraksiyonların birlik anlayışları, proleteryanın sınıf temeline dayalı o-

lan ilkel birlik anlayışı değildir. Onların birlik anlayışları kendi küçük-burjuva karakterlerine uygun olan, «müzakere diplomasisi» ve «sınıf oda plâncılığı» şeklindedir. Bu anlayış üzerinde bir birlik hiç bir zaman sağlanamaz. Sağlansa bile gerçekleştirilen bu birlik, proleteryanın sınıfsal bir birliği değil, bir tel üzerinde çeşitli akrobatik numaralar yapan bir sürü cambazların birliği olabilir ancak...

Bu tip oportünist anlayışlarla Türkiye devrimci hareketin birliğini sağlanmasına olanak yoktur. Türkiye devrimci hareketinin birliği, işçi sınıfı ve yoksul köylüün birliği temeline dayalı olan, sınıfsal bir birlik temelinden hareketle oluşabilir. Ancak, bu temel ilkelere hareket ederek, böyle bir birliği amaçlayıp ve böylesine bir ideolojik temelde oluşmuş olan anlayışla grup, fraksiyon ve unsurların birliği de sağlanabilir.

Bu sınıfsal temelden saplatılmış olan bir birlik; (1) İlkelere, (2) Bu ilkelere pratikte uygulanmasına bağlı olarak doğabilir.

Birlik, ideolojik ilkelere dayalı bir birlik olmalıdır. Çünkü, halihazırda bir proleter öz örgüt oluşmamıştır. Yani proleter öz-örgütünün oluşması, ilkelere objektifliği ve bu ilkelere çevresinde bir birlik çağrısında bulunması gibi bir durum doğmamıştır henüz.. Mevcut durumda oportünizm çeşitli gruplar halinde saf tutmuş olmasına rağmen, işçi sınıfı henüz saflaşma gerçekleştirilememiştir. Bu nedenle işçi sınıfının bir çok namuslu unsurları da bu oportünist saflarda kalmışlar ve halâ da kalmaya devam ediyorlar. Bütün bunları nedenlerden dolayı işçi sınıfının öz-örgütünün oluşumu için, işçi sınıfı öz-örgütünün oluşum ilkeliklerinin ideolojik olarak saptanması ve bu ilkelere çevresinde bir birliğin sağlanması gerekir. Diğer taraftan bu birliğin oluşumu için pratikte uygulanması da zorunludur. Çünkü; işçi sınıfı mevcut durumda kendi öz örgütünü oluşturma mücadelesi verirken bir yandan emperyalizme, işbirlikçilerine ve faşizme karşı mücadele etmek zorunda olduğu gibi, bir yandan da volantinist sosyal-şoven Maoculuğa, uluslararası revizyonizmin pağanlığını yapan revizyonizme ve tüm oportünistlere karşı da mücadeleyle karşı karşıyadır. İşçi sınıfı ancak böyle bir mücadele ile, oportünizmin kopardığı toz duman içerisinde sosyal demokrasi ve oportünizmden bağlarını kopararak, bağımsız siyasi politikasını uygulayabilecek bir düzeye gelebilir.

İşte bu nedenledir ki, saptanmış birlik ilkelere pratikte uygulanması gerekir. Türkiye devrimci proleter hareketinin birliğinin sağlanması, mücadelenin gerçek sahibi olan işçi sınıfının eline geçerek rayına oturtulması ile gerçekleşecektir. Bugünün objektif koşullarında girişilmesi gereken subjektif çabalar, kısaca bunlardır.

EMEĞİN BİRLİĞİ

Düzeltilme

6. sayfadaki Faşizmin yazısının manşeti «Faşizm, teknelci burjuvazinin kanlı, terörist diktatörlüğüdür» şeklinde çıkmıştır. Doğrusu, «Faşizm, teknelci burjuvazinin en gericisi kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağınaz terörist diktatörlüğüdür» olacaktır.

3. sayfadaki Filistin yazısının başındaki yazı «Zafere kadar devrim» diyen Elistin'lilerin... olarak çıkmıştır. Doğrusu «Zafere kadar savaş» diyen Filistin'lilerin... şeklinde olacaktır.

EMEĞİN BİRLİĞİ

Aylık, Siyasi Gazete

Sahibi : Eyup Sabri İpekçi

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Cuma Kılıç

Yazışma ve Yönetim adresi : Dr. Mecit Barlas İşhanı P/48 Gaziantep

1 Yıllık 60 TL. — 6 Aylık 30 TL. — 3 Aylık 15 TL.

Bastığı yer: Umud Matbaası